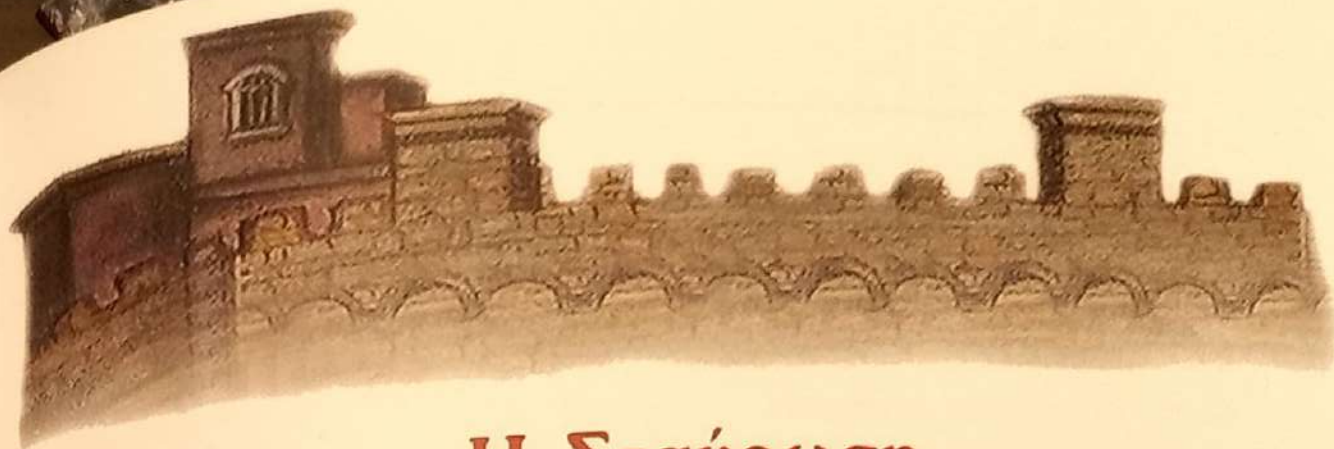

Η Σταύρωση

Δνηφορικός ήταν ο δρόμος προς το λόφο του Γολγοθά που λεγόταν και Κρανίου τόπος. Ο Κύριος εξαντλημένος από τα χτυπήματα δεν άντεχε να σηκώνει το σταυρό. Τότε οι στρατιώτες υποχρέωσαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναίο να τον σηκώσει, μέχρι που έφτασαν στην κορυφή.

Εκεί κάρφωσαν τον Χριστό στο ξύλο και ύψωσαν το σταυρό. Πάνω απ' το κεφάλι του η επιγραφή έγραφε: «**Ιησούς ο Ναζωραίος, Βασιλιάς των Ιουδαίων**».

Δεξιά κι αριστερά απ' τον Ιησού σταύρωσαν δύο ληστές. Ο Ιησούς σταυρωμένος, μέσα σε φριχτούς πόνους, παρα-

καλούσε τον Πατέρα του να συγχωρήσει αυτούς που τον σταύρωναν.

— Πατέρα συγχώρα τους, έλεγε, δεν ξέρουν τι κάνουν.

Οι στρατιώτες λίγο πιο 'κει μοιράζονταν τα ρούχα του. Και για τον χιτώνα του που ήταν χωρίς ραφή, έριξαν κλήρο για να μη τον σχίσουν και τον χαλάσουν. Αυτό έγινε σύμφωνα ακριβώς με τα λόγια της προφητείας που έλεγε: «Μοίρασαν τα ενδύματά μου μεταξύ τους και το ιμάτιό μου το βάλανε στον κλήρο».

Πολλοί απ' όσους παρακολούθούσαν, ανάμεσά τους και αρχιερείς και γραμματείς και Φαρισαίοι, κορόιδευαν λέγοντας:

— Άλλους έσωσε, δεν μπορεί όμως να σώσει τον εαυτό του. Ας

κατεβεί τώρα από το σταυρό και θα τον αποδεχθούμε.

Κάτω απ' το σταυρό στελίσαι μαζί με άλλες γυναίκες η Παναγιά μας, με τον πόνο να ξεσκίζει την καρδιά της και το παράπονο στο βλέμμα. Εκεί στελίσαι κι ο αγριεμένος μαθητής του Κυρίου, ο Ιωάννης, πλάι της.

— Αυτός είναι τώρα ο γιος σου, είπε στη μητέρα του ο Ιησούς πάνω απ' το σταυρό.

— Κι εσένα αυτή είναι η μητέρα σου, είπε στον μαθητή του, που από εκείνη την ώρα πήρε την Παναγιά στο σπίτι του.

Ο ένας απ' τους ληστές που ήταν σταυρωμένοι, βλαστημούσε κι έλεγε στον Ιησού:

— Αν είσαι συ ο Χριστός, σώσε τον εαυτό σου κι εμάς μαζί.

Ο άλλος όμως στράφηκε και του είπε αγριεμένα:

— Μα δεν φοβάσαι το Θεό; Εμείς δίκαια

τιμωρούμαστε για όσα κάναμε. Αυτός όμως δεν έκανε τίποτα κακό.

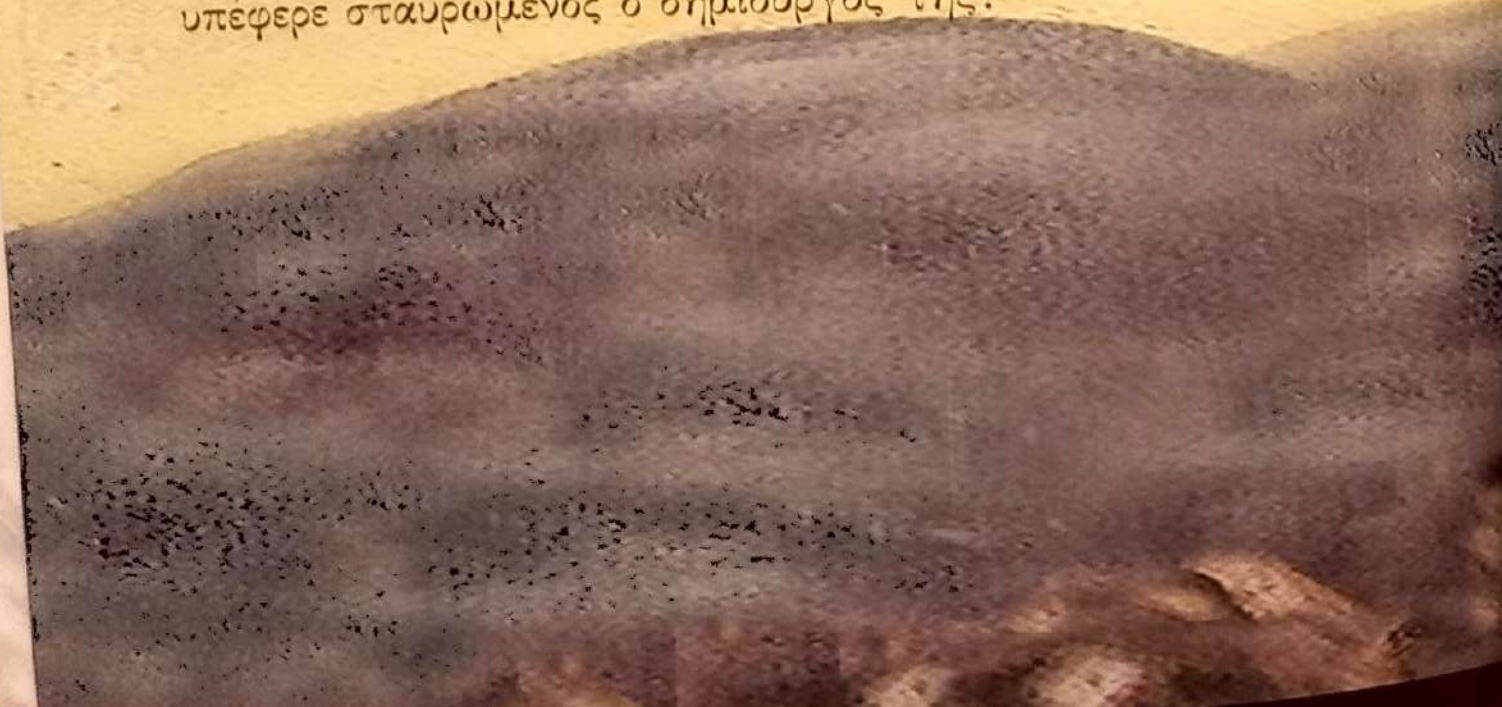
Και γεμάτος μετάνοια και λύπη για τις πράξεις του γύρισε προς τον Κύριο και του είπε:

— Κύριε, θυμήσου με όταν έρθεις στη Βασιλεία σου.

Είδε ο Ιησούς τότε τη μετάνοια που καθάρισε την καρδιά του ληστή. Είδε πόσο θα ήθελε ν' αλλάξει τη ζωή του, αν του δινόταν η ευκαιρία να ζήσει κι άλλο.

— Σου λέω αλήθεια, ότι σήμερα θα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο, του είπε.

Κι ενώ ήταν μεσημέρι, σκοτείνιασε ξαφνικά σε όλη τη γη μέχρι το απόγευμα. Η φύση ολόκληρη πενθούσε καθώς υπέφερε σταυρωμένος ο δημιουργός της!

7
Ήταν κατά τις τρεις το απόγευμα, όταν ο Κύριος με μια δυνατή κραυγή άφησε την ψυχή του να ελευθερωθεί, έγειρε το κεφάλι και πέθανε.

Τότε το καταπέτασμα* του Ναού σκίστηκε από πάνω ως κάτω και μεγάλος σεισμός συντάραξε τη γη. Πολλά μνήματα άνοιξαν και άγιοι άνθρωποι που είχαν πεθάνει αναστήθηκαν και βγαίνοντας απ' τους τάφους μπήκαν στην πόλη, όπου τους είδαν πολλοί.

Βλέποντας αυτά ο Ρωμαίος εκατόνταρχος* Λογγίνος και οι άλλοι στρατιώτες που ήταν εκεί και ότι με τέτοια κραυγή ξεψύχησε ο Ιησούς, φοβήθηκαν πάρα πολύ και είπαν:

— Στ' αλήθεια αυτός ο άνθρωπος ήταν Υιός Θεού.

Η Αποκαθήλωση και η Ταφή

ταν Παρασκευή όταν σταυρώθηκε ο Κύριος και η επόμενη μέρα του Σαββάτου ήταν μεγάλη γιορτή, το Πάσχα* των Ιουδαίων.

Αφού ο Ιησούς είχε ήδη πεθάνει, ένας στρατιώτης τρύπησε την πλευρά του με τη λόγχη, για να δει αν ήταν νεκρός. Αμέσως από την πληγή βγήκε αίμα και νερό κι έτσι φάνηκε ότι είχε πράγματι πεθάνει.

Κατά το δειλινό, ένας άνθρωπος πλούσιος, ο Ιωσήφ από την Αρμαθαία, που ήταν κρυφός μαθητής του Ιησού, ζήτησε άδεια από τον Πιλάτο για να κατεβάσει απ' το σταυρό το σώμα του Κυρίου.

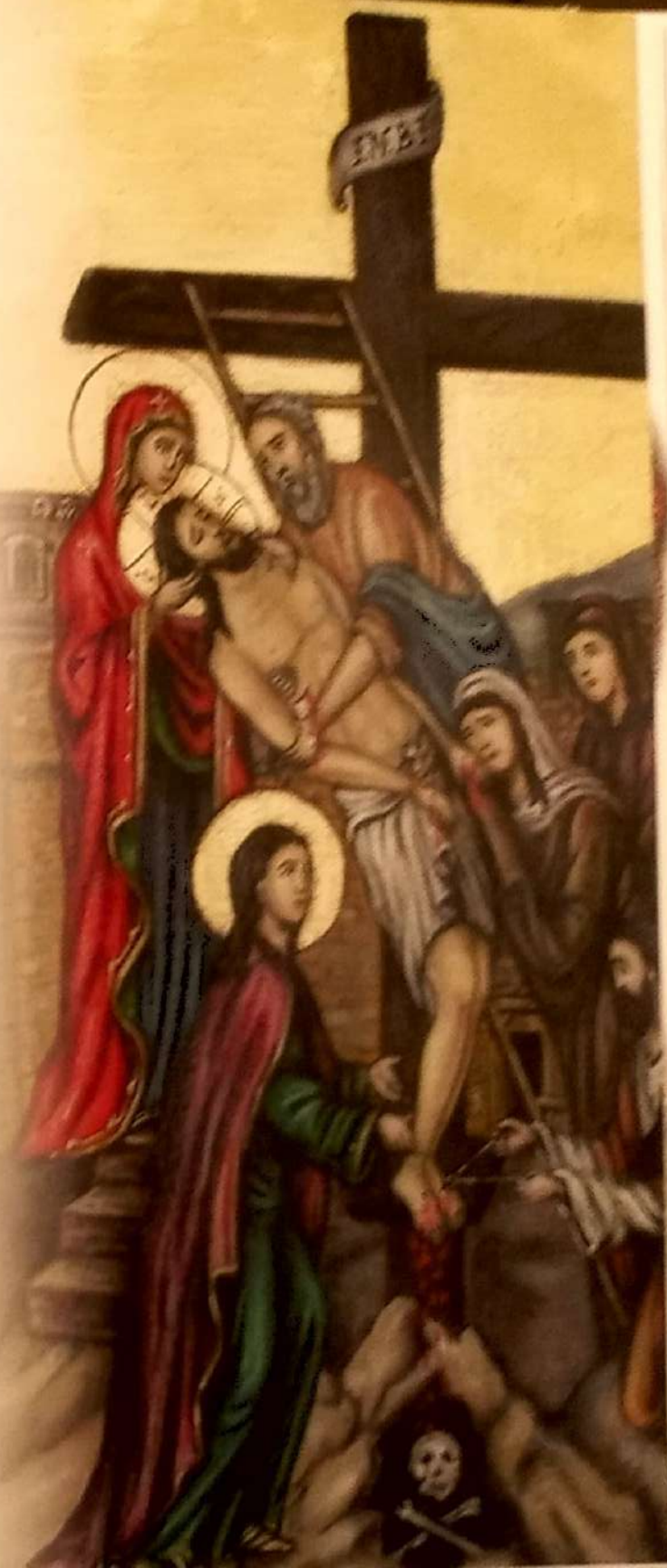
Ο Πιλάτος το επέτρεψε κι ο Ιωσήφ χωρίς να υπολογίσει κίνδυνο για τον εαυτό του, πήγε τότε και κατέβασε το νεκρό σώμα.

Μαζί του ήταν κι ο Νικόδημος, άλλος κρυφός μαθητής

που έφερε ακριβά αρώματα
για ν' αλείψουν τον Κύριο,
όπως ήταν συνήθεια πριν την
ταφή.

Κοντά στο Γολγοθά ήσαν
σκαμμένο στο βράχο ένα μνή-
μα καινούργιο, που ανήκε
στον Ιωσήφ. Αφού λοιπόν τό-
λξαν το σώμα σ' ένα καθαρό
σεντόνι κι έβαλαν τ' αρώμα-
τα, το ενταφίασαν στο μνήμα.
Έπειτα κύλησαν μια μεγάλη
πέτρα και έκλεισαν τον τάφο.

Γεμάτες πόνο παρακο-
λουθούσαν κάθε κίνηση οι γυ-
ναίκες από τη Γαλιλαία που
ακολουθούσαν τον Κύριο.
Ανάμεσά τους, η μητέρα του,
η Παναγιά μας.

Την άλλη μέρα, το Σάββατο, οι αρχιερείς και οι Φαρι-
σαίοι ζήτησαν από τον Πιλάτο να φρουρηθεί καλά ο τάφος.
Αυτό το έκαναν γιατί θυμήθηκαν ότι ο Ιησούς είχε πει πως
θα αναστηθεί την τρίτη μέρα απ' το θάνατό του και φοβή-
θηκαν μήπως οι μαθητές του κλέψουν το σώμα.

Τους επέτρεψε τότε ο Πιλάτος να σφραγίσουν καλά την
πέτρα του τάφου και τους έδωσε στρατιώτες να τον φρου-
ρούν.

Τις τρεις μέρες που το Σώμα του έμεινε στον τάφο, ο
Χριστός συνάντησε στον Άδη όλες τις ψυχές των ανθρώπων
που είχαν πεθάνει ως τότε. Εκεί δίδαξε όσα είχε κηρύξει για
τρία χρόνια πάνω στη γη. Όσοι τον πίστεψαν, τον ακολού-
θησαν στην αιώνια ζωή. Είναι η λεγόμενη Πρώτη Ανάστα-
ση, που γιορτάζουμε μέχρι σήμερα το Μεγάλο Σάββατο.

